

Adda og Sisse på vej mod Nyborg efter en påskeferie i Jylland.

Hakon: – Nu går det jo fint! *Solvej:* – Jeg kan bare ikke fordrage de overhalinger. Hvorfor kan du ikke bare køre efter de andre? *Adda:* – Far kører da meget forsigtigt. *Solvej:* – Ja, det gør han da også. Jeg synes far er dygtig til at køre i bil. *Hakon:* – Vi skulle jo også gerne nå færgen. *Solvej:* – Nej, det ved Gud vi ikke skal. *Hakon:* – Hvad mener du? *Solvej:* – Vi kører ikke for at nå færgen. Det er jo komplet ligegyldigt, om vi når den færge eller ej. Vi kan da bare tage den næste. *Hakon:* – Nåh ja ... *Adda:* – „Nåede de færgen?“. *Solvej:* – Hvad mener du? *Adda:* – Kender du ikke den historie ... *Solvej:* – Næh ... *Adda:* – Vi opgir den til eksamen. Den er af Johs. V. Jensen. Jeg tror, det er Johannes V. Jensen ... Ja, det er det ... Den handler også om nogen, der skal nå færgen. *Solvej:* – Vi skal ikke nå færgen. *Adda:* – Nej, nej, men derfor handler den alligevel om det. De bliver slået ihjel. *Solvej:* – Det var da væmmeligt. *Adda:* – De er også på motorcykle. *Solvej:* – Ja, så er det ved Gud ikke så mærkeligt. Jeg afskyr motorcykler. *Adda:* – De prøver på at overhale en bil ... og så ryger de i grøften. Og så dør de. Men de når på en måde færgen ... det er bare Karons ... ham der ror folk over til de dødes rige. *Solvej:* – Behøver du virkelig fortælle denslags rædsomme historier? Jeg er nervøs nok i forvejen. *Hakon:* – Der er da ikke noget at være bange for. *Solvej:* – Jeg synes her er en forfærdelig trafik. Det er da godt Adda og Sisse sidder bagi. *Adda:* – Ja, du sidder jo i dødssædet. *Hakon:* –

Den specielle lyd af en Nimbus-motorcykle på højt omdrejningstal.

Jan Erik råber op i vinden: – Hold dig godt ... hold fast om mig! *Kim* bagpå: – Ja, ja. *Jan Erik*: – Også når vi går ind i svingene ... så skal du følge med! *Kim*: – Hvad sir du? *Jan Erik*: – Følg med ... følg med i svingene! *Kim*: – Behøver du køre så hurtigt? *Jan Erik*: – Det er det der er skægt ... ikke? *Kim*: – Jo, jo ... men jeg er lidt bange! *Jan Erik*: – Det skal du ikke være. Bare hold fast. (Han gasser op. Lyden af en motorcykle, der tar farten af og standser) *Jan Erik*: – Hold da op ... Der kom sgu koks på det stykke der gennem mosen ... *Kim*: – Jah ... *Jan Erik*: – Men kan du mærke det er rigtigt ... det der med at følge med? *Kim*: – Jeg kan godt mærke det. *Jan Erik*: – Det er også en skøn fornemmelse ... *Kim*: – Men nej, hvor det blæser. *Jan Erik*: – Ja, der er tryk på. (Trafik kører forbi på vejen) *Kim*: – Hvor lang tid har du lejet den for? *Jan Erik*: – Tre dage. *Kim*: – Er det ikke smadderdyrt? *Jan Erik*: – Nåh, det er ikke så galt. Man betaler et beløb ... og så er der 100 km inkluderet ... og så betaler man noget for kilometrene derudover ... *Kim*: – Men hvad skal du bruge den til? *Jan Erik*: – Brug den til? Vi skal sgu da køre, mand. *Kim*: – Hvorhen? *Jan Erik*: – Bare rundt ... Og så kan vi sgu da ta en tur ... det ku vi da. Du har jo fri! *Kim*: – Bare i morgen. *Jan Erik*: – Jamen, det er da ligemeget ... Vi kan da bare køre. Vi kan da køre i aften! *Kim*: – I aften? *Jan Erik*: – Ja, selvfølgelig, mand. Vi kører i aften. Bare ud i det blå ... og så overnatter vi ... og så har vi en hel dag i morgen ... og så kommer vi hjem i morgen aften ... eller i overmorgen tidlig og så kan du gå på arbejde ... *Kim*: – Jah ... *Jan Erik*: – Hvad er der? *Kim*: – Jeg ved ikke ... *Jan Erik*: – Er det nu dem derhjemme igen? *Kim*: – Vi har jo ikke prøvet før ... *Jan Erik*: – Nej, vi har ikke været ude alene før ... ikke på den måde. Men synes du så ikke snart det var på tide!??? Vi har aldrig været ... på udflugt sammen ... om natten ... men hvis det skal lykkes inden vi blir gråhårede ... så skal det fanden gale mig være nu! *Kim*: – Vi blir nødt til at sige det. *Jan Erik*: – Selvfølgelig. *Kim*: –

Jeg skal jo også ... have noget tøj med. *Jan Erik*: – Det er da klart. *Kim*: – Og penge. *Jan Erik*: – Naturligvis. *Kim*: – Det er faktisk snart aften. *Jan Erik*: – Jep. *Kim*: – Men hvad venter vi så på? *Jan Erik*: – Det er lige det, jeg spør mig selv! Jeg skal bare have fyret op ... (Han træder på kickstarteren) – ... så sku den være der ... (Han træder igen) – ... Om et øjeblik ... (Han træder igen) – Eller tre ... (Han træder igen, og Nimbus'en starter) – Der var den! Hvis frøkenen vil være venlig at tage plads ... i pigekammeret ... så kører vi nemlig. Han sætter i gear: – Om et øjeblik ... (Han slipper koblingen og de sætter i gang)

Fritjof Rasmussen i lænestolen med AftenBerlingeren.

Fritjof: – Det er dog ganske forskrækkeligt ... *Beate* et eller andet sted fra: – Hvad siger du? *Fritjof* højere: – Det er dog ganske forfærdeligt ... *Beate* kommer ind: – Hvad er forfærdeligt? *Fritjof*: – Det der foregår ... *Beate* usikker: – Jah ... *Fritjof*: – Det er jo den rene skære voldtægt ... *Beate*: – Har der nu været voldtægt igen, Fritjof ... *Fritjof*: – Nej, jeg tænker på den måde de røde farer frem ... i Ungarn ... det er fuldstændig uanstændigt ... *Beate*: – Jamen, de er da også ... *Fritjof*: – Javist ja ... sådan har det altid været ... det er jo en gammel historie ... det var jo sådan i Spanien ... og i Randstaterne ... ja, det var måske næsten det groveste ... Og nu er det det samme igen. Gud ved, hvor længe vi slipper ... *Beate*: – Vi? *Fritjof*: – Jeg troede du vidste, at kommunismen er en aggressiv verdenspolitik. De lar sig sgu ikke nøje med noget ... Næh, du, når Moskva først sætter sig i bevægelse, så er der ingen grænser ... ikke på nogen måde ... *Beate*: – Det lyder uhyggeligt! *Fritjof*: – Du kan jo se, hvordan det går ... undertrykkelse ... underkuelse ... mord ... voldtægt ... nej, min ven, hvis vi ikke havde haft NATO, så havde det set lissådan ud her! *Beate*: – Tror du virkelig? *Fritjof*: – Jeg

ved det. Men nu er det også snart på tide at amerikanerne får gjort noget ved det! Nu går den ikke længere. *Beate*: – Jamen, blir der så ikke krig? *Fritjof*: – Krig? Hvad tror du det er, der er nu? *Beate*: – Nej, jeg har jo ikke så meget forstand på det ... på politik mener jeg ... Men russerne ... dem kan jeg i hvert fald ikke fordrage ... *Fritjof*: – Det er jo ikke mennesker, Basse ... det er barbarer! *Beate*: – Tænk bare, hvad de gjorde på Bornholm ... det var jo fuldstændig overflødigt. *Fritjof*: – Fuldstændig. *Beate*: – Og al den fuldskab ... og voldtægterne ... *Fritjof*: – Sådan er det altid ... *Beate*: – Og når du siger Spanien ... kan du huske det, *Fritjof* ... hvad de gjorde med kirkerne ... de brugte dem til hestestalde ... og nonnerne ... Det var så afskyeligt ... og præsterne blev slået ihjel ... *Fritjof*: – Ja, verden forandrer sig ikke meget ... Nu tromler de Ungarn ned ... Skal vi snart spise? *Beate*: – Jeg har maden over ... Men jeg syntes vi skulle vente på Kim ... Troels er jo i Foreningen ... der er repræsentantskabsmøde ... hun har Jan Erik med. *Fritjof*: – Hm. *Beate*: – De er ude ... på tur ... *Fritjof*: – På tur? *Beate*: – Ja ... øh ... han har ... lejet en motorcykle ... *Fritjof*: – En hvad? *Beate*: – En motorcykle ... *Fritjof*: – Hvad i himlens navn skal han med den? Jeg troede han havde ... knallert? *Beate*: – Den kan der jo ikke sidde to på, *Fritjof*. *Fritjof*: – Du mener da ikke, at Kim ... at han har slæbt Kim med ud på sådan et bæst ... Det er jo livsfarligt ... *Beate*: – Han sagde, han ville køre forsigtigt ... *Fritjof*: – Han sagde! Ved du ikke, at motorcyklen er det absolut farligste trafikinstrument. Årligt bliver hundreder og hundreder af mennesker livsfarligt kvæstede, fordi de kører på motorcykle ... og lisså mange blir slået ihjel! *Beate*: – Jo ... nej ... jeg vidste ikke ... *Fritjof*: – Det er det rene selvmord at køre på motorcykle ... (Lyden af Nimbus'en høres svagt udenfor) *Beate*: – Nu kommer de vist ... Jeg tror det er dem ... *Fritjof*: – Nå ja ... der kan man se ... Så klarede de den altså ... dennegang ... Men hvad siger *hans* forældre til det? *Beate*: – Det ved jeg virkelig ikke

... *Fritjof*: – Næh, men de er sikkert også ganske uansvarlige ... ganske ... *Beate*: – Så, *Fritjof* ... lad nu være med at være for streng ved dem ... *Fritjof*: – Streng? Jeg er sgu aldrig streng! Jeg er såmænd kun så taknemlig, når mine børn overlever!

Middagsbordet i det Rasmussen'ske hjem. Lyden af skeer mod suppetallerkener.

Jan Erik efter en pause: – Uhm ... det smager vel nok dejligt. *Beate*: – Det var da godt ... *Fritjof*: – Min kone laver god mad. *Jan Erik*: – Ja, det smager altid mægtig godt. (Pause) *Jan Erik*: – Det var ellers fantastisk smukt ... *Beate*: – Hvad? *Jan Erik*: – Ja, ude i mosen. Vi kørte ud i Utterslev Mose ... Der er masser af fugle. Man fik virkelig blod på tanden ... *Fritjof*: – Hm. Blod på tanden? *Kim*: – Vi havde tænkt os at køre en tur. *Fritjof* lægger skeen: – Hvordan skal det forstås? *Kim*: – Ja, nu har *Jan Erik* jo lejet motorcyklen, ikke? *Fritjof*: – Ja? *Jan Erik*: – Og så ville vi køre en tur, rigtig ud på landet ... *Fritjof*: – I bælgmørke? *Jan Erik* prøver en optimistisk tone: – Der er jo lys på! *Fritjof*: – Jeg forstår slet ikke, hvad det drejer sig om ... *Beate*: – Vil I ud og køre på motorcykle ... nu? *Kim*: – Mor, vi ville bare ta en lille tur af sted. Jeg har jo fri i morgen ... Jeg havde søndagsvagt to søndage i træk ... Og så ville vi køre ... *Beate*: – Jamen ... *Fritjof*: – Det kan der overhovedet ikke være tale om ... Det ville jo betyde overnatning ... og alt muligt ... Det er jo fuldstændig urimeligt ... det koster penge! *Jan Erik*: – Vi har penge. *Fritjof*: – Det er meget muligt ... men det må i så fald være penge ... hvis anskaffelse har gjort afbræk i ... uddannelsen ... *Jan Erik*: – Så vidt jeg ved sidder Troels også i Statistisk Departement. *Fritjof*: – Troels har taget sin første del ... for længe siden ... *Jan Erik*: – Ja ja ... *Fritjof*: – Jeg nærer ingen bekymring for Troels' fremtid ... absolut ingen ...

Kim: – Far! Vi skal jo bare ud på en tur ... *Beate:* – Men kunne I ikke ... køre i morgen? *Kim:* – Jo, selvfølgelig, men kan I ikke se, at hvis vi kører allerede i aften ... så har vi en hel dag i morgen ... for os selv ... ude på landet ... *Fritjof:* – På landet! Man tar på landet om sommeren. *Jan Erik:* – Andre har efterårsferie. *Fritjof:* – Børn, små skolebørn! Men I er ikke børn længere! *Jan Erik* med lidt for høj stemme: – Men hvorfor skal vi så behandles på den måde? *Fritjof* skyder stolen tilbage, smider servietten og rejser sig: – Fordi I opfører jer barnagtigt! *Beate:* – Fritjof ... efterretten! *Fritjof:* – Jeg er ikke sulten mere. *Beate:* – Men din aftensmad ... *Fritjof:* – Vi blir nødt til at snakke om detteher ... *Kim:* – Far, jeg er snart fireogtyve år! *Fritjof:* – Det er ikke det det kommer an på. Det det kommer an på, er om du opfører dig, som om du var 24 eller som om du var fjorten! *Jan Erik:* – Jamen, hvad er det der kan ske. Hvad kan der ske??? *Fritjof:* – Det ... du ved udmærket ... hvad der kan ske ... Du er jo en mand ikke? Du ved, udmærket hvad der kan ske! *Jan Erik:* – Det er altså sletikke motorcyklen? *Fritjof:* – Selvfølgelig er det ikke motorcyklen ... den er også uansvarlig ... men det andet, det er værre ... det er meget værre ... *Jan Erik:* – Jamen, De selv ... hvad gjorde De ... hvad gjorde De dengang ... De må da også have været ung ... *Fritjof:* – Netop ... jeg har også været ung. Det er derfor, jeg ved hvad jeg taler om ... Jeg har selv været ung mand ... jeg ved nok hvad det drejer sig om!!! Det er derfor jeg er bekymret. *Jan Erik:* – Jamen, hvad så ... hvad så ... hvad gjorde De selv? *Kim:* – Jan Erik ... *Fritjof:* – Det er ikke noget man diskuterer ved et middagsbord ... det ved Gud det ikke er ... *Beate:* – Fritjof ... *Jan Erik:* – Men De siger selv, vi bliver nødt til at snakke om det ... og det gør vi også. Det andet er ikke til at holde ud! De må da selv have været ung! *Fritjof:* – Det har jeg jo sagt! Men det var ikke noget man ulejlignede ... pæne unge piger med ... det ved Gud det ikke var ... *Jan Erik:* – Men hvad så, hvad så ... Hvor er

det De vil hen? *Fritjof:* – Har du da sletingen anstændighed i livet ...? (Højt) – Der var andre piger! *Beate:* – Fritjof. *Fritjof:* – Ja, tilgiv mig ... men jeg blir nødt til at sige det ... for anstændighedens skyld ... For Kims skyld! For din skyld! *Beate:* – Jamen ... *Kim* rejser sig. *Beate:* – Kim? Hvor skal du hen? *Kim:* – Jeg går lige op og pakker ... Vi kører snart. *Beate:* – Jamen, maden ... al maden ... Kim! *Kim:* – Vi kan tage lidt på vejen ... senere ... Nu kører vi. Kommer du, Janne? *Jan Erik* skramler op: – Ja ... ja jeg kommer nu ... Tak for mad ... tak ... (Døren lukker sig efter dem) *Fritjof:* – Hvis hun kører nu ... behøver hun ikke at komme hjem mere! *Beate:* – Fritjof! *Fritjof:* – Det er jo det rene oprør ... det rene oprør! *Beate:* – Jamen, de gør jo ikke noget ... han er jo en flink, ung mand. *Fritjof:* – En flink ung mand! Tror du ikke, jeg ved, hvad han er ude på!? *Beate:* – Jamen, Fritjof ... de har jo kendt hinanden længe. *Fritjof:* – Og hvad skal det så betyde ... hvad skal det blive til? Det er din egen datter, der er involveret! *Beate:* – Men hun kan jo lide ham ... *Fritjof:* – Ja, Gud bedre det ... Jeg ved jo, hvordan han er. Jeg kender ham jo ... fra Troels ... Det blir aldrig til noget ... *Beate:* – Men han er da ... flink nok. *Fritjof:* – Det blir du ved med at sige ... han er flink nok! Men er det tilstrækkeligt ... Det går ad pommern til med hans studier ... Jeg ved det jo ... Han er snart tredive ... *Beate:* – Nåh ... *Fritjof:* – Han er snart tredive ... og han har ikke engang taget sin førstedel endnu. Hvad skal det blive til? Da jeg var i hans alder var jeg kandidat ... Hører du? Jeg var kandidat ... med første-karakter! *Beate:* – Kim har da sin uddannelse ... hun er snart færdig! *Fritjof:* – Og hvad skulle det så betyde. Du vil da ikke mene ... det falder dig da ikke ind, at Kim ... skulle forsørge ham! Det er jo det det ender med! *Beate:* – Hvis de nu kan lide hinanden? *Fritjof:* – Jeg er træt af at høre om det sentimentale pjat! Da jeg friede til dig ... var jeg da ikke parat ... havde jeg ikke en uddannelse? Og en stilling. Jeg havde en stilling ... og jeg ville aldrig have

drømt om at ... bede dig gifte dig med mig, hvis jeg ikke kunne forsørge dig ... og forsørge dig godt! *Beate*: – Nej, jeg ved ... *Fritjof*: – Og så vil du have, at jeg uden så meget som et ord skal sende ... den fyr ... af sted med min egen datter ... på hotel! Eller ud i en høstak ... eller hvor det nu er de skal overnatte? *Beate*: – Jeg ville også hellere have, de blev hjemme ... *Fritjof*: – Hvorfor siger du så ikke noget. Hvorfor sender du dem bare af sted på den måde? Ud i mørket! *Beate*: – De har jo ikke så mange steder at være. *Fritjof*: – Det må jeg nok sige! De kan da være her. De får mad. Han sidder med ved vores bord. Han spiser vores mad. Du disker op for ham! Og så siger du, at de ikke har nogen steder at være! Og Kims værelse ... Hvad tror du ikke ... hm ... der går i svang der!? *Beate*: – Jeg ved det ikke. *Fritjof*: – Men jeg skal sige dig en ting ... det gør jeg! *Beate*: – Jamen, vi ...? *Fritjof*: – Du og jeg? Ja, da jeg havde givet dig ringen ... da brylluppet var fastsat ... jeg mener, det var jo ikke middelalderen ... men jeg rørte dig ikke, før du havde alle garantier, det ved Gud jeg ikke gjorde ... det ville have været uanstændigt! *Beate*: – Nej, det er rigtigt, *Fritjof*. *Fritjof*: – Hvorfor kan de så ikke vente? Hvad er det for et hastværk? Og hvorfor forlover de sig så ikke? *Beate*: – Det gør man jo ikke så meget mere ... *Fritjof*: – Nej, og det er det der er i vejen. Der er ingen ansvarlighed mere. Ingen. Der er kun pjat ... og faren omkring ... og motorcykler! *Beate*: – Spis nu din suppe færdig. Så går jeg ud og henter bollerne. *Fritjof*: – Boller? *Beate*: – Ja, vi skal have boller. I selleri. *Fritjof*: – Hnm ... Boller ... (Han sætter sig) – Men hvad så med al den mad, der bliver til overs? *Beate*: – Jeg kan jo varme den til frokost ... når du kommer hjem i morgen. *Fritjof*: – Opvarmede boller. Hm. Ja, der kan man se ... *Beate* rejser sig og går ud. *Kim* kommer ind: – Jeg vil bare sige farvel. *Fritjof*: – Farvel. *Kim*: – Far ... du kan da godt forstå det. *Fritjof*: – Nej. *Kim*: – Det er da ikke så slemt. Jeg kommer hjem igen i morgen. *Fritjof*: – Jeg har sagt, hvad jeg mener. *Kim*

går nærmere: – Far ... vi bliver nødt til at være os selv ... engang imellem. *Fritjof*: – Jeg vil ikke tale om det. *Kim*: – Vi skal jo giftes. Jeg gifter mig med Jan Erik. *Fritjof*: – Giftes?! Det har jeg ikke hørt et ord om! I er ikke ... I er ikke engang forlovede! *Kim*: – Vi har kendt hinanden længe ... *Fritjof*: – Det er ikke det samme ... du har ikke engang spurgt! *Kim*: – Så spør jeg nu. *Fritjof*: – Jeg forstår det ikke ... *Beate* kommer ind: – Er du der endnu ...? *Kim*: – Ja. Men vi kører nu. *Fritjof*: – Hun siger ... *Kim* siger ... at de skal giftes! *Beate*: – Er det rigtigt ... skal I ... er det virkelig sandt ... Jamen, *Kim* ... lille *Kim* ... *Kim*: – Men nu kører vi. *Beate*: – Jamen vi må da ... I kan da ikke ...? *Fritjof*: – Vi kender ... vi har ikke engang truffet ... hans forældre ... Vi aner jo ikke, hvad det er for mennesker! *Kim*: – Der er tid nok ... jeg skal jo være færdig først ... *Fritjof*: – Jeg tænkte det nok ... jeg vidste det! (Til *Beate*) – Det er hende ... det er min datter ... der skal forsørge ham ... en jordemodermand ... jeg skal have en jordemodermand til svigersøn ... (Lyden af motorcyklen, der blir gasset op udenfor) *Beate* omfavner *Kim*: – *Kim* ... til lykke min lille pige ... Og du skal se, far blir nok glad ... Det er jo ham, der skal holde brylluppet! *Fritjof*: – Skal jeg? *Beate*: – Selvfølgelig! Ligesom morfar gjorde ... ligesom alle forældre gør det! *Fritjof*: – Det blir selvfølgelig på rådhuset. *Kim*: – Ja. *Fritjof*: – Det kan der ikke ... *Beate* højt: – *Fritjof*! Din datter skal giftes! Det er *Kim*, der skal giftes ... *Fritjof*: – Ja ... *Beate*: – Så må vi da ønske hende til lykke! *Fritjof*: – Ja ... jeg ved ikke ... *Beate*: – Og det blir sikkert et dejligt bryllup ... Hvis du står for det! *Fritjof*: – Og nu tar de på bryllupsrejse. *Kim*: – Nej, far ... vi skal bare en tur i skoven ... (Motorcyklens kraftige lyd, mens den accellererer og kører væk)

Lyden af metallåget, som bliver taget af et vandglas.

Nattetyst landevej i Sydsjælland. En ugle tuder et eller andet sted inde mellem træerne.

Jan Erik: – Så fik han alligevel ret. *Kim:* – Hvem? *Jan Erik:* – Din far. Vi blir nødt til at sove under et træ. *Kim:* – Vil den sletikke mere? *Jan Erik:* – Den er død som en sild. *Kim:* – Kan du ikke reparere den? *Jan Erik:* – En Nimbus? Aner ikke hvad der er i vejen ... Og nu går lyset også ... Det må være batteriet ... *Kim:* – Jamen, hvad så? *Jan Erik:*

123

– Ja, så må vi gå. *Kim:* – Jamen, det er jo vores bryllupsrejse. *Jan Erik:* – Den kan man vel også ta ... til fods. Han sparkes til motorcyklen: – Gamle lort! *Kim:* – Du må ikke sparke til den. Den kørte jo fint før. *Jan Erik:* – Ja, men det var koldt. Skidekoldt. Fryser du? *Kim:* – En lille smule. *Jan Erik:* – Så kom her hen. *Kim* tættre på: – Hvad skal vi gøre? *Jan Erik:* – Vi må se at finde et sted. *Kim:* – Hvor? Her er bælgmørkt. *Jan Erik:* – Vi kan vel gå ... ud ad landevejen ... *Kim:* – Hvad med motorcyklen? *Jan Erik:* – Den lar vi stå ... Der er jo ikke andet at gøre. *Kim:* – Det var ærgerligt ... Du fryser jo. *Jan Erik:* – Ja, ærligt talt. Jeg skidefryser. *Kim:* – Så må vi hellere gå. *Jan Erik:* – Ja. *Kim:* – Skal vi synge? For at holde varmen? *Jan Erik:* – Ja. *Kim:* – Så gør vi det. (De begynder at gå, nynner „Ud ad landevej'n“, synges lidt efter højt og forsvinder i mørket. Uglen tuder)